

Arrest

nr. 154 692 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Eveneens meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De aangevoerde middelen lijken ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name de artikelen 40bis, §2, eerste lid juncto 40ter van de Vreemdelingenwet en artikelen 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom aan de hand van de voorgelegde bewijzen niet afgeleid kan worden dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Immers, de verzoekende partij legt ter staving van de stabiele en duurzame relatie een verklaring op eer door derden, een “Formulier C1: aangifte van de persoonlijke en familiale toestand” van de ABVV te Aalst d.d. 20 november 2014, een elektriciteit- en aardgascontract d.d. 22 november 2014 op naam van betrokkene met als aansluitingsadres het adres van de referentiepersoon, een 14-tal ongedateerde foto’s waarop betrokkenen al dan niet samen worden afgebeeld, rekeningafschriften en stortingsbewijzen op naam van beide betrokkenen van oktober, november en december 2014, rekeningafschriften en stortingsbewijzen van oktober en november 2014 op naam van de verzoekende partij zelf, een aanvraag tot het openen van een gemeenschappelijke rekening bij ING d.d. 14 januari 2014, een ‘toetredingsfiche nieuw gezin’ van Bpost, een verklaring van wettelijke samenwoning van 20 augustus 2014 en een bewijs van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 2 januari 2014, voor. De verwerende partij bespreekt in de bestreden beslissing elk voorgelegd bewijsstuk op zich en zij besluit dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel wordt dan ook bekeken vanuit de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 september 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter). Op de bijlage 19ter werd uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij ten laatste op 15 december 2015 volgende documenten moest voorleggen: “Bewijs duurzame relatie.”

Conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond – dit is in casu 15 september 2013;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen – dit is in casu 15 september 2012;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij slechts hoger opgesomde stukken ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie heeft voorgelegd. Zoals hoger reeds aangegeven werden de voorgelegde stukken besproken en oordeelde de gemachtigde dat voormelde stukken onvoldoende zijn om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie te staven. In casu gaat de verzoekende partij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat "Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar ten minste twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke kinderen". Hieruit blijkt dat eveneens met het geheel van de neergelegde bewijsstukken samen rekening werd gehouden. In casu gaat de verzoekende partij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij duidt niet concreet en precies aan met welk voorgelegd stuk geen of niet afdoende rekening werd gehouden. Zij geeft met dit betoog te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont met haar summier betoog niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij de voorgelegde stukken op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Betreft de kritiek dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 mei 2014, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van deze aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, waaronder de voormelde aanvraag, niet aantonen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. De stelling dat de gemachtigde met dit gegeven geen rekening zou hebben gehouden, valt dan ook niet te rijmen met de inhoud van de bestreden beslissing. De opmerking dat in deze aanvraag vermeld wordt dat de verzoekende partij reeds acht maanden een hechte relatie heeft met haar levenspartner, doet geen afbreuk aan de conclusie dat het voorgelegde stuk te recent is om als bewijs te dienen van een duurzame en stabiele relatie. Uit de lezing van de aanvraag blijkt immers dat de verzoekende partij enkele melding maakte van haar voorgehouden relatie. Aan de aanvraag werden geen bewijsstukken omtrent de relatie gevoegd. Een loutere vermelding van een relatie in een aanvraag om verblijfsmachtiging volstaat niet als een bewijs van een duurzame en stabiele relatie, zoals vereist in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart op grond van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van voormelde artikelen wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij lijkt aan te geven, dient er geen onderzoek te geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Immers betreft het in dit geval een eerste binnenkomst en dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoekers gezinsleven te respecteren. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006,

Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en het gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Nigeria, verder te zetten.

Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is, maar zoals blijkt uit het hierboven gestelde, kunnen er in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Nigeria.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De bestreden beslissing verhindert niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog en hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, noch van het proportionaliteitsbeginsel.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 16 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt te volharden in haar beroep en vraagt de Raad haar zaak te herbekijken. De verwerende partij verwijst naar haar nota en naar de beschikking.”*

2.6. Waar de verzoekende partij stelt te volharden in haar middelen en de Raad vraagt haar zaak te herbekijken, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 28 juli 2015 uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent de middelen aangevoerd in het verzoekschrift. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 28 juli 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 28 juli 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS